

מ"י 46647/02/18 - מדינת ישראל, היחידה הארצית לחקירות הונאה במשטרת ישראל, להב 433 נגד רוני פלוך

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"י 46647-02-18 מדינת ישראל נ' פלוך
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט גיא אבנון
המבקשת מדינת ישראל היחידה הארצית לחקירות הונאה במשטרת
ישראל, להב 433

נגד
המשיב רוני פלוך

בשם המבקשת: סנ"צ עו"ד אסף וולפיש, רפ"ק עו"ד עודד אררה, עו"ד אתי בן דור - פרקליטות
מיסוי וכלכלה

בשם המשיב: עו"ד ירון ליפס

החלטה

בפני בקשה להורות כי לא חל חיסיון עורך דין - לקוח על חומרי מחשב שהועברו לעו"ד ירון ליפס מאת
המשיב, ואשר נתפסו על ידי המבקשת מכוח צו המצאת מסמכים.

רקע

1. חברת שיכון ובינוי בע"מ (להלן: שו"ב) הינה חברה ישראלית ציבורית העוסקת במגוון תחומים, לרבות בתחום
התשתיות והבניה, והיא מחזיקה בחברות נוספות. חברת SBI International AG (להלן: SBI) הינה זרוע התכנון והבניה
של שו"ב, ומקום מושבה ורישומה בשווייץ. SBI נמצאת בבעלותה המלאה של שו"ב, והיא פועלת במדינות רבות. (שיכון
ובינוי ו-SBI יכוננו להלן בצוותא: החברות).

2. המשיב כיהן כמנכ"ל SBI משנת 2012 ועד תחילת שנת 2018. נגד המשיב, שו"ב, ואחרים מתנהלת חקירה
שבמרכזה חשדות לביצוע עבירות מתן שוחד לעובד ציבור זר, רישום כוזב במסמכי תאגיד, קבלת דבר במרמה, הלבנת
הון, עבירות מס ועבירות על חוק ניירות ערך.

3. לטענת המבקשת, במהלך החקירה נודע לה כי במשרדו של ב"כ המשיב, עו"ד ירון ליפס, מצוי העתק מחשבים וטלפונים ניידים של המשיב, אשר הוטסו על ידי המשיב לישראל, נמסרו לשליח מטעמו של עו"ד ליפס, תוכנם הועתק והושאר במשרדו (להלן: חומרי המחשב או המסמכים), ואילו המחשבים והטלפונים המקוריים הוחזרו למשיב. אין מחלוקת על כך שמדובר במחשבים וטלפונים שסופקו למשיב לצרכי עבודתו על ידי SBI וש"ב.

4. ביום 25.2.18 נעתר בית המשפט לבקשת המבקשת והוציא צו המצאת מסמכים הממוען לעו"ד ליפס, המורה לו להמציא למשטרת ישראל מחשב או חומרי מחשב שהתקבלו אצלו מאת המשיב ומאת חשוד נוסף בשם בנימין ארביט. עוד נקבע, כי ככל שתועלה טענת חיסיון, יוכנסו התפוסים למעטפה אטומה והטענה תובא לדיון בפני בית המשפט (מ"י 56818-02-18). ביום 27.2.18 בוצע הצו באופן שחומרי המחשב נמסרו למבקשת, ובמקביל העלה עו"ד ליפס טענת חיסיון עורך דין - לקוח. [במאמר מוסגר: החשוד הנוסף ויתר על טענת החיסיון].

5. על רקע טענת החיסיון פנתה המבקשת לעו"ד פני רובין, בא כוחן של החברות, וביקשה את עמדת החברות בקשר לקיומו של חיסיון עורך דין - לקוח על תכולת המחשבים והטלפונים שהחברות סיפקו למשיב, קרי, על חומרי המחשב שנתקבלו מעו"ד ליפס. עו"ד רובין השיב, כי למרשיו אין התנגדות לשימוש שתעשה המבקשת בחומרי המחשב, שלשיתו אינם חוסים באופן גורף תחת חיסיון עורך דין - לקוח, למעט התכתבויות והתייעצויות שהוחלפו בין גורמים בחברות לעורכי דין, או חומרים חסויים אחרים, ככל שישנם כאלו (מכתבו של עו"ד רובין מיום 28.2.18).

תמצית טיעוני הצדדים

6. להלן יובאו עיקרי טענות הצדדים, בכתב ובעל פה (התקיים דיון ביום 13.9.18). במעמד הדיון הגישה המבקשת דו"ח סודי הנתמך בחומרי חקירה גולמיים (לעיון בית המשפט בלבד), וביום 17.9.18 הגיש המשיב (באישור בית המשפט) דו"ח סודי מטעמו ומסמכים חסויים, אף הם לעיון בית המשפט בלבד. אשר לסמכות בית המשפט לקבל לעיונו מסמכים מאת החשוד במעמד צד אחד, ראו בש"פ 2270/06 חאלד אל עילווי נ' מדינת ישראל (7/9/2006), פסקאות 5, 6). למען הנוחות, אתחיל דווקא בטענות המשיב, הטוען לקיומו של חיסיון.

7. לשיטת המשיב, הוא התבקש על ידי מעסיקיו (החברות) למסור את המחשב והטלפון שלו לבדיקה על ידי ועדה פנימית של החברות, שהוקמה על מנת לברר באופן עצמאי את החשדות למתן שוחד לעובדי ציבור זרים. מקום מושבה של הועדה בשווייץ (להלן: ועדת הבדיקה). לטענתו, הוא החליט להיענות לבקשת מעסיקיו לאחר התייעצות עם בא כוחו (עו"ד ליפס), אשר ביקש לקבל לידיו את העתק תוכן המחשב והטלפון בטרם אלו ימסרו לוועדת הבדיקה, על מנת לבחון אותם וליתן למשיב יעוץ משפטי, לרבות הכנתו לשאלות שהוא עשוי להישאל, ולרבות אפשרות של המלצה ללקוח (המשיב) להימנע מלהעביר את המחשב והטלפון לוועדת הבדיקה. לא למותר לציין, כי ועדת הבדיקה הוקמה, כך הטענה, עובר לחקירה הגלויה, כך שחומרי המחשב הועתקו ונמסרו לעו"ד ליפס בטרם ידעו המשיב או בא כוחו על קיומה של חקירה פלילית.

8. לטענת המשיב, היוזמה להעתקת תוכנם של הטלפון והמחשב היה של עו"ד ליפס, והוא נעתר לבקשת בא

כוחו. עוד טען, כי על בית המשפט לבחון את המטרה האמיתית שעמדה מאחורי העתקת המחשב והטלפון. אילו המטרה היתה להצפין את הראיות במשרד עורכי הדין, אזי ברי שלא חל חיסיון, הואיל ומשרד עורכי הדין איננו אמור לשמש עיר מקלט לראיות מפלילות. מנגד, ככל שהמטרה האמיתית היתה לאפשר לעו"ד ליפשס ליתן למשיב שירות מקצועי, וכך נטען שהיה, אזי החיסיון חל.

9. ב"כ המשיב טען בנוסף, כי החיסיון גורף על כל חומרי המחשב, ללא קשר לתוכן המסמכים. לשיטתו, אין רלוונטיות למטרה לשמה נוצרו המסמכים שהועתקו. די בכך שהועברו לידי לצורך מתן שירות משפטי ללקוח, על מנת להכניסם תחת כנפי חיסיון עורך דין - לקוח.

10. אשר לטענת המבקשת כי המסמכים שייכים לחברות, ולכן אינם חסויים (בפרט בהינתן מכתבו של עו"ד רובין), השיב כי סוגיית הבעלות במחשב ובטלפון (שאינן מחלוקת על כך שהועמדו למשיב על ידי החברות) איננה רלוונטית לשאלת קיומו של חיסיון עורך דין - לקוח.

11. המבקשת טענה, כאמור, כי חומרי המחשב אינם חוסים תחת חיסיון עורך דין - לקוח, הואיל ולשיטתה הם לא נמסרו לעו"ד ליפשס כחלק מטיפול משפטי. מכאן, התנגדות המשיב לבקשה היא ניסיון לעשות שימוש לרעה בחיסיון עורך דין - לקוח. לטענת המבקשת, ניתן ללמוד זאת מהדו"ח הסודי ומחומרי החקירה עליהם הוא מבוסס.

12. לשיטת המבקשת, אין די בכך שחומרי המחשב נמסרו פיזית לב"כ המשיב כדי להקים חיסיון. לטענתה, על המשיב להצביע על זיקה לשירות מקצועי (המקימה חיסיון) ביחס לכל מסמך ולכל קובץ מתוך חומרי המחשב.

13. המבקשת הפנתה לכך שהמחשב והטלפון נמסרו למשיב ממעסיקיו (החברות) לצורך ביצוע עבודתו. מכאן, ביקשה ללמוד כי מדובר במחשב עסקי שתוכנו שייך לחברות. הואיל והחברות (באמצעות עו"ד רובין) לא התנגדו לעיון המבקשת בחומרים, הרי שאלו לא נתונים תחת חיסיון עורך דין - לקוח.

14. לטענת המבקשת, גם אם חומרי המחשב שימשו להכנת חוות דעת משפטית, אין בכך כדי לקבוע שחומרי המחשב עצמם חסויים, להבדיל מחוות הדעת המשפטית.

15. עוד לטענת המבקשת, המסמכים, רובם ככולם, נוצרו במהלך העסקים הרגיל של החברות, ואינם מסמכים שהוכנו לקראת הליך משפטי. גם מטעם זה אינם חסויים.

16. אשר לוועדת הבדיקה טענה המבקשת לפער בין האופן בו היא מוצגת על ידי המשיב והחברות, לבין מה שהתרחש בפועל. בנוסף, טענה כי אין ביכולתה להשיג את החומרים שנמסרו לוועדת הבדיקה (השוכנת בשווייץ כאמור).

17. במהלך הדיון הועלתה על ידי בית המשפט השאלה מה צורך יש למבקשת בחומרי המחשב, עת המחשב

והטלפון עצמם נתפסו מהמשיב במהלך חיפוש. על כך השיבו נציגי המבקשת כי אינם משוכנעים שחומרי המחשב זהים למוצגים התפוסים, בין השאר מחשש שחלק מתוכן המחשב והטלפון נמחק או שונה בינתיים.

18. שאלה נוספת שעלתה במהלך הדיון נגעה לאפשרות השוואה (על ידי גורם משטרה חיצוני לחקירה, בפקוח ב"כ המשיב), בין תוכן המחשב והטלפון התפוסים לבין חומרי המחשב, כשקיימת אפשרות לכך שאין כלל הבדל ביניהם. על כך השיבו ב"כ המבקשת (לאחר ששקלו בדבר) כי אין אפשרות טכנית לערוך בדיקה מסוג זה, וכי הם מתנגדים לכך גם בשל הצורך לערב את הסנגור בתוכני החקירה. מכאן, התייתר הצורך בקבלת עמדת המשיב להצעה.

דיון

מסגרת נורמטיבית

19. חיסיון עורך דין - לקוח הוא חיסיון מוחלט, קרי, לא ניתן להסירו גם כשערך גילוי האמת מורה אחרת, אלא אם בעל החיסיון ויתר עליו (סעיף 14 לרע"פ 751/15 יצחק אברג'יל נ' מדינת ישראל (9/12/2015), להלן: עניין אברג'יל).

20. החיסיון מבוסס בראש וראשונה על סעיף 48(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: פקודת הראיות):

"דברים ומסמכים שהוחלפו בין עורך דין לבין לקוחו או לבין אדם אחר מטעם הלקוח ויש להם קשר ענייני לשירות המקצועי שניתן על ידי עורך הדין ללקוח, אין עורך הדין חייב למסרם כראיה, אלא אם ויתר הלקוח על החיסיון; והוא הדין בעובד של עורך דין אשר דברים ומסמכים שנמסרו לעורך הדין הגיעו אליו אגב עבודתו בשירות עורך הדין".

הוראה משלימה המטילה חובה משמעתית על עורכי הדין מצויה ב סעיף 90 לחוק לשכת עורכי הדין, התשכ"א-1961:

"דברים ומסמכים שהוחלפו בין לקוח לבין עורך דין ויש להם קשר ענייני לשירות המקצועי שניתן על ידי עורך הדין ללקוח, לא יגלה אותם עורך הדין בכל הליך משפטי, חקירה או חיפוש, מלבד אם ויתר הלקוח על חסינותם".

21. מכאן, להוכחת קיומו של חיסיון יש להצביע על שלושה תנאים מצטברים:

האחד - מדובר במסמכים שהוחלפו בין עורך דין לבין לקוחו.

השני - למסמכים ישנו קשר ענייני לשירות המקצועי שמספק עורך הדין ללקוח.

השלישי - הלקוח עומד על החיסיון ואיננו מוותר עליו.

22. עיקרון מרכזי בפסיקה מורה אותנו, כי משרדו של עורך הדין לא ישמש עיר מקלט לביצוע עבירות פליליות, וכשזהו המצב החיסיון איננו חל. ראו ע"פ 670/80 אבו חצירא נ' מדינת ישראל, פ"ד לה (3) 681 (סעיף 12); עחה"ס 1/81 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד לו (1) 614. כן ראו יעקב קדמי, על הראיות (חלק שלישי) (2009) (להלן: קדמי), עמוד 1086.

בעל"א 17/86 פלונית נ' לשכת עורכי הדין, פ"ד מא (4) 770, 779 נפסק:

"שירות מקצועי" של עורך-דין יכול שיתייחס לעבירות פליליות, אך זאת, כאשר העבירה כבר בוצעה, והעברין מבקש מעורך הדין שירות מקצועי בקשר לכך, כגון ייצוג בהליכים פליליים שננקטו נגדו. אך מקום שהעברין מוסר לעורך-דין על כוונתו לבצע עבירה בעתיד, והוא אף נוהג כך, כי אז אין הלקוח מעוניין בכל שירות מקצועי מעורך הדין, ואין זה מסוג הדברים שיש להם קשר לשירות מקצועי שניתן על-ידי עורך-דין."

23. בפסיקה נקבעו מצבים נוספים בהם לא יחול החיסיון, למשל, כאשר עורך הדין מגיש תביעת שכר טרחה כנגד הלקוח, או כשעורך הדין נתבע על ידי הלקוח בתביעת רשלנות מקצועית (עניין אברג'יל סעיף 17).

אשר לתנאי הראשון נקבעו בהלכה הפסוקה חריגים, מסמכים ופרטים אשר לא יבואו תחת כנפי החיסיון: זהות הלקוחות, תוצרי עבודתו של עורך הדין כגון חוזים והסכמים, פעולות שעשה עורך הדין עבור הלקוח, לרבות מסמכים משפטיים שערך עבורו, הסכם שכר טרחה, פרטים באשר לסוג השירות ומהותו, מסמכי הנהלת חשבונות של עורך הדין. ראו עניין אברג'יל; ע"מ 14503-12-17 זהר רנרט נ' רשות המסים (12/12/2017); ב"ש 1529/83 ישראלי נ' מדינת ישראל, פ"מ התשמ"ו (3) 265; קדמי בעמוד 1097.

24. בטרם נחתום פרק זה ראוי להפנות לאבחנה שיש לעשות בין חיסיון עורך דין - לקוח לחיסיון יציר הפסיקה, אשר חל על מסמכים שהוכנו לצורך התדיינות משפטית. ראו עניין אברג'יל סעיף 18.

לגופה של בקשה

25. עיינתי במסמכים שהובאו לעיוני, ונתתי דעתי למלוא טענות הצדדים. הדו"ח הסודי של המבקשת סומן גא/1 וחומרי החקירה סומנו 2 - 15 (כולל אסופות מסמכים). המסמכים שהוגשו מטעם המשיב סומנו א' - ו'. אקדים תוצאה להנמקה ואומר כי מצאתי לקבוע קיומו של חיסיון עורך דין - לקוח. אוסיף, כי מסקנה זו מבוססת רובה ככולה על חומרי הגלם והדו"ח הסודי שהגישה המבקשת, גם בהתעלם מהמסמכים שהגיש המשיב. בצד זאת, עיון במסמכי המשיב אך מחזק את המסקנה.

26. נוכח העובדה שתוכן הדו"ח הסודי וחומרי הגלם חסויים בפני המשיב בהיותם חומרי חקירה, ומנגד הם משמשים בסיס להחלטה (וכאמור, המשיב הגיש אף הוא חומרים החסויים בפני המבקשת), אשתדל "להלך בין הטיפות" באופן שיאפשר הבהרת והנמקת ההחלטה ככל הניתן, מבלי לחשוף חומרים סודיים.

27. כאמור, עלינו לבחון שלושה תנאים מצטברים: א. האם מדובר במסמכים שהוחלפו בין לקוח ועורך דין. ב. האם למסמכים יש קשר ענייני לשירות שמקבל הלקוח מעורך הדין. ג. האם הלקוח עומד על החיסיון. קיומו של התנאי השלישי איננו שנוי במחלוקת, ומשכך נתמקד בתנאים הראשון והשני, אשר בנסיבות החקירה דנן שלובים זה בזה.

28. ראשית, והגם שלכאורה אינני מחויב להתייחס לנתון זה, מצאתי לקבוע כי החשדות המיוחסים למשיב (שעיקרם מתן שוחד לעובד ציבור זר, רישום כוזב במסמכי תאגיד, קבלת דבר במרמה, הלבנת הון, עבירות מס ועבירות על חוק ניירות ערך) מבוססים ומעוגנים היטב בחומרי החקירה. ראו נספח 2 (אסופת מסמכים), נספח 9, נספח 14 משורה 957 ואילך, נספח 15 (נגזרת חלקית של נספח 14).

29. אשר לשאלה האם עו"ד ליפסס פעל כעורך דינו של המשיב, מצאתי לקבוע כי כך הדבר. למעשה, המבקשת איננה חולקת על כך. ראו גא/1: עמוד 10 סעיף 3, עמוד 11 סעיף 2, עמוד 13 סעיף 6, עמוד 14 סעיף 4, עמוד 20 סעיפים 3-4, עמוד 25 סעיף 1א פסקה שלישית.

30. עוד אני קובע, כי חומר החקירה מבסס את טענת המשיב לפיה המחשב והטלפון הועתקו עבור עו"ד ליפסס ביוזמתו של האחרון. גם על עובדה זו המבקשת אינה חולקת. ראו גא/1: עמוד 10 סעיפים 1-3, עמוד 11 סעיפים 1-2, עמוד 14 סעיף 4, עמוד 20 סעיפים 3-4, עמוד 21 פסקה אחרונה.

31. אין מחלוקת על כך שעו"ד ליפסס איננו חשוד בשיבוש הליכי חקירה, או בעבירה כלשהי. מכאן, העובדה שהעתקת חומרי המחשב בוצעה ביוזמתו, מחזקת כשלעצמה את הטענה כי הדבר נעשה לצורך מתן שירות משפטי למשיב.

32. יוזמה זו של עו"ד ליפסס איננה מיתרת את הצורך לבחון מה עמד מאחורי הסכמתו של המשיב להעתיק את חומרי המחשב ולהשאיר את ההעתק במשרדי בא כוחו. דומה שבכך טמון שורש המחלוקת בין הצדדים. לשיטת המבקשת, המשיב פעל בחוסר תום לב, מתוך מטרה עבריינית של הסתרת חומרים שעשויים להפלילו. המשיב, מנגד, טען לפעולה חוקית שנועדה למטרה לגיטימית - קבלת יעוץ משפטי מבא כוחו בנוגע לפליליות מעשיו, ככל שהם נגלים בחומרי המחשב.

33. חומרי החקירה מבססים את טענת המבקשת, כי המשיב חשש שהמחשב והטלפון מכילים תוכן מפליל. ראו נספח 3 עמודים 11-12 (מבוסא בדו"ח גא/1 עמוד 8), נספח 4 (מבוסא בדו"ח גא/1 עמוד 9), נספח 5 (מבוסא בדו"ח גא/1 עמוד 10), נספח 6 (מבוסא בדו"ח גא/1 עמוד 11). במובן זה, לא מקובלת עלי היתממות המשיב בחקירתו כאילו חשש מחומרים אישיים ומביכים (נספח 7 שורות 226-239, נספח 8 שורות 314-318 כולל תוספת בכתב יד).

34. מנגד, לא מצאתי בחומרי החקירה בסיס לטענת המבקשת, לפיה העברת המחשב והטלפון לצורך איתור ממצאים מפלילים הינה פסולה. אין פגם, ולבטח לא פליליות, ברצונו של המשיב לבחון את חומרי המחשב על מנת לברר האם יש בהם נתונים שעשויים להפליל אותו. בשום שלב לא עלתה טענה, כי ב"כ המשיב יעץ או התעתד לייעץ למשיב להשמיד חומרים מפלילים. עלתה גם עלתה טענה, כי ב"כ המשיב אמור היה לנסות ולאתר חומרים מפלילים, באופן שיאפשר מתן ייעוץ משפטי מיטבי, לרבות אפשרות להמליץ למשיב להימנע מהעברת המחשב והטלפון לועדת הבדיקה. נשוב ונזכיר, כי העתקת חומרי החשב עבור עו"ד ליפסס בוצעה עבור לשלב החקירה הגלויה, קרי, שעה שהמשיב היה עסוק בחשש הפללתו על ידי ועדת הבדיקה. בנוסף, אף אם העתקת חומרי המחשב נעשתה כהכנה לקראת חקירה פלילית במשטרה (לכך אין ביסוס בחומרי החקירה), אין בדבר פסול. מקובלת עלי טענת המשיב ובא כוחו, לפיה הכרת ולימוד חומרי המחשב נועדה לאפשר לעו"ד ליפסס ליתן למשיב שירות משפטי מקצועי.

35. נוכח המסקנה אליה הגעתי, מצאתי לדחות את טענת המבקשת כי מעשיו של המשיב הפכו את משרדו של בא כוחו לעיר מקלט. אין אינדיקציה לכך שחומרי המחשב הועתקו על מנת להרחיקם מן המשטרה. לו כך היה, מדוע להעתיקם? קל יותר להותיר אצל עורך הדין את המסמכים המקוריים, קרי, את המחשב והטלפון, מבלי להעתיק את תוכנם.

36. המבקשת הביאה בדו"ח הסודי דוגמא למצב בו חשוד בדקירה מגיע למשרדי בא כוחו, מציג את הסכין ששימשה אותו, ומבקש עצה משפטית. לשיטת המבקשת, העצה שניתנה ללקוח חסויה, אך הסכין עצמה, לו תושאר במשרד עורך הדין, איננה חסויה. טענה זו מקובלת עלי. ככל שהסכין עצמה הושארה במשרד עורכי הדין, אזי גם אם אחת המטרות היתה לקבל עצה משפטית, ובנוסף היתה כוונה להשתמש במשרד עורכי הדין כמקום מסתור למוצג המפליל, לא חל חיסיון עורך דין - לקוח. אלא שהדוגמא איננה תואמת לנסיבות התיק דנן, נוכח העובדה שבמשרדו של עו"ד ליפסס הושאר עותק של תוכן המחשב והטלפון, ולא המוצגים המקוריים, ובכל מקרה לא שוכנעתי כי מטרת השארת חומר המחשב נועדה להעלימו מעיני המבקשת.

37. בפראפרזה על הדוגמא הנ"ל, ניטול מקרה דומה בו הגיע חשוד בדקירה למשרדי בא כוחו כשסכין בידו. עורך הדין ביצע הדמיית מחשב של הסכין, והדפיס דגם זהה במדפסת תלת מימד. מטרת העתקת הסכין, לצורך מתן ייעוץ משפטי ללקוח, והכנתו לקראת חקירה ומשפט. במקרה זה, הסכין המקורית ניטלה על ידי הלקוח, ולא הושארה במשרד עורך הדין. האם ניתן לקבוע שלא חל חיסיון על דגם הסכין שהועתק על ידי עורך הדין. לדעתי, החיסיון חל, באופן שאיננו מאפשר למשטרה לתפוס את הדגם או לעשות בו שימוש כלשהו, כפוף לכך שהעתקת הסכין לא נעשתה במטרה להעלימה מן המשטרה.

38. מכאן, על מנת לקבוע האם מטרת העברת המסמכים נועדה לצורך מתן שירות מקצועי של עורך הדין ללקוח, יש לבחון את כוונתם של שני הצדדים: עורך הדין והלקוח. רוצה לומר, לו הגעתי למסקנה שכוונתו של עורך הדין היתה מקצועית גרידא, ואולם כוונת הלקוח היתה, בין השאר, להחביא את המוצג במשרדו, אזי בפועל לא מתקיים שירות מקצועי "טהור" אלא מעשה פלילי של שיבוש הליכי חקירה (מצדו של הלקוח), ומכאן, לא חל חיסיון. באותו האופן, גם אם הלקוח התכוון לקבל שירות משפטי בלבד, אך עורך הדין עשה שימוש במקצועו ובתפקידו כדי לבצע עבירה פלילית, לא חל חיסיון עורך דין - לקוח. רק במקרה בו שני הצדדים פועלים במטרה לקדם את השירות המקצועי שניתן ללקוח

על ידי עורך הדין, יחול החיסיון. כדוגמא למקרה בו נקבע שלא חל חיסיון בשל התנהלות עורך הדין, ראו צ"א 19337-05-18 מדינת ישראל נ' איזנשטיין (26/7/2018).

39. כאמור, במקרה דנן הגעתי למסקנה כי הן עו"ד ליפסס, אשר יזם את העתקת חומרי המחשב, והן המשיב, פעלו במטרה לאפשר למשיב לקבל יעוץ משפטי ראוי ומקצועי. כפי שהובהר, הגעתי למסקנה זו במנותק מהחומרים החסויים שהובאו לעיוני מאת המשיב. עיון בחומרים אלו אך מחזק את הקביעה, כי העתקת חומרי המחשב נועדה למטרה של מתן שירות משפטי.

40. בטרם סיום, אתייחס בקצרה למספר טענות נוספות של המבקשת:

העובדה שהמחשב והטלפון מצויים בבעלות החברות, אשר אינן מתנגדות למסירת תוכנם למבקשת, איננה משפיעה על שאלת קיומו של חיסיון עורך דין - לקוח. הואיל והמחשב והטלפון היו בחזקת המשיב בזכות וברשות, מכוח עבודתו בחברות; והואיל וקבעתי כי עו"ד ליפסס נשכר על מנת ליתן יעוץ משפטי למשיב (הוא איננו משמש עורך דין של החברות); והואיל וקבעתי כי מסירת חומר המחשב נועדה למטרת שירות משפטי, אזי בעל החיסיון הוא המשיב, והוא היחיד שיכול ורשאי לוותר עליו.

טענת המבקשת כי חומר המחשב מכיל מסמכים רבים שנוצרו במסגרת עבודתו של המשיב, להם אין קשר כלשהו עם שירות משפטי מעו"ד ליפסס, אף היא איננה משפיעה על תוצאת הדיון. דומה שהמבקשת עירבה בין טענת חיסיון מכוח סעיף 48(א) לפקודת הראיות (לה טען המשיב), לבין חיסיון יציר הפסיקה, אשר חל על מסמכים שהוכנו לצורך התדיינות משפטית. ראו ענין ארבג'יל סעיף 18 (המשיב לא טען לקיומו של חיסיון מסוג זה).

מאותו הטעם מצאתי לדחות את טענת המבקשת לפיה על המשיב ליתן התייחסות לכל מסמך וכל קובץ בחומרי המחשב. מעבר לכך שטעון זה איננו ישים, נוכח העובדה שחומר המחשב תפוס בידי המבקשת, ואף לאור היקף חומרי המחשב, גם מבחינה מהותית מצאתי לדחותו, נוכח הקביעה בדבר חיסיון גורף של חומרי המחשב בנסיבות מסירתם לעו"ד ליפסס.

41. בשולי ההחלטה אבקש להתייחס לדברים שהובאו בתום הדיון מפי נציג המבקשת, סנ"צ וולפיש, עת ביקש להבהיר את מרכזיותה וחשיבותה של החקירה, ואת השפעתה על חברת שיכון ובינוי ועל חלקים גדולים בציבור. בית המשפט ער למשמעות החקירה ולהשלכותיה, ולחשיבות הרבה שרואות היחידה החוקרת והפרקליטות המלווה בקידום החקירה ובהשלמתה מהר ככל הניתן. כך ראוי.

מנגד, ההחלטה דנן מבוססת על אדנים משפטיים אשר אל להם להיות מושפעים מזהות הנחקר, זהות החוקר, או מכובד משקלה וחשיבותה של החקירה. דין אחד לכל, וזכויות חשודים (וכל שאר המעורבים בחקירה: קורבנות, עדים, חוקרים) תישמרנה, בין אם מדובר בחקירה שגרתית, ובין אם מדובר בחקירה חובקת עולם המנוהלת על ידי בכירי החוקרים. בית המשפט פועל ללא משוא פנים כלפי כולם.

42. הגעתי למסקנה כי חומרי המחשב חוסים תחת חיסיון עורך דין - לקוח. מכאן, המבקשת מנועה מלעיין בהם או מלעשות בהם שימוש כלשהו, ואני מורה לה להשיבם לעו"ד ליפשס.

על מנת לאפשר הגשת ערר על ההחלטה, אני מורה כי היא תיכנס לתוקף ביום 9.10.18 שעה 12:00.

ניתנה היום, כ"ג תשרי תשע"ט, 02 אוקטובר 2018, בהעדר הצדדים, ותישלח על ידי המזכירות.

המסמכים החסויים יוחזרו לב"כ הצדדים (כל אחד בנפרד) במזכירות בית המשפט.